

Серджи Белбел

Времето на Планк

Превод от каталонски:
Нева Мичева

Пространство-време

Интериори-съвремие,
въображението на Мария

Действащи лица

ПЛАНК, бащата
САРА, майката
ЛАУРА, първородната дъщеря
РОЗА, втората дъщеря
АНА, третата дъщеря
МАРИЯ, най-малката дъщеря
МАКС, младият съсед

НУЛА

Мария, Лаура, Роза, Ана.

МАРИЯ: Десет на степен
минус четиресет и три
секунди
нула
цяло
нула
нула нула
нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула
нула нула
нула
и една
секунда
Времето на Планк

Останалите я гледат.

ЦЯЛО НУЛА (1)

Планк е на легло, тежко болен. Макс е до него.

ПЛАНК: Преди година оставаше година
Преди месеци оставаха месеци
Преди седмици само седмици
А сега дни
Дни дни
По-малко и от седем
Да бяха седем щяха да са сѐдмица
Цяла сѐдмица
Но вече са дни
За по-малко и от седем
ще съм мъртъв
Дни дни дни
А после
Смърт Макс момчето ми
и черна дупка
Смъртта е черна дупка
Хей Макс
Макс
Тя какво е всъщност

МАКС: Огромно струпване на маса
господин Планк
Маса без структура
невероятна но и несъмнена
Всичко което съществува
престава да го има вътре в дупката
И все едно дали е тяло газ прах светлина
там то се свива и потъва в небитието
Пространството и времето
пространство-времето
всичко пропада в чернота
Впримчена в хоризонта на събитията
материята хлътва към центъра на дупката
наречен сингулярност
където именно се свива и потъва в небитието
Но забележете
там колапсира и изчезва
единствено материята не масата
и продължава всеобщото привличане
Привличане на масата без тяло
Така че Планк смъртта ви не прилича
особено на черна дупка
Плътта ви е материя и ще остане
такава през следващите дни
а после седмици и месеци години
столетия хилядолетия епохи

под формата на пепел прах или каквото щете
Частици частици
материя
Твърдите че умирате
но градивото ви
не знае що е смърт
Разбирате ли господине
Казвате мислите чувствате че си отивате
Думи мисли чувства
Казвате мислите чувствате че няма да ви има
Но вашата материя частиците ви
безмълвни безсмислени безчувствени
те Планк ще съществуват до мига
когато заедно с частиците от други
хора животни камъни планети
не се продънят окончателно
в някоя автентична черна дупка
Това обаче няма да се случи
преди да са изтекли милион години
и преди
човечеството и планетите и Слънцето
да са изчезнали от още толкова
Какво изобщо е смъртта ни
в сравнение с живота на звездите
Нищо
Щяхте да знаете това
ако и вие изучавахте
закономерностите на Вселената

ПЛАНК: Благодаря ти Макс
Но от Вселената не ми олеква
А сега върви
Искам да видя дъщерите си

НУЛА (2)

Сара, с мобилен телефон.

САРА: Той умира и е въпрос на дни
дори на часове
ужасно е
непоносимо
Четиресет и две години
ако броим и тази като гаджета
все двамата все заедно ден и нощ
не се разделяхме изобщо
и ето ти сега раздяла
Какво ще стане с мен без Планк
Знам че не съм единствената
вдовица на Земята
И какво
Да знам не е утеха
Някои намират щастието
чак след като са овдовели
Аз обаче
не вярвам в щастието след Планк
Ооо колко мило
съболезнования
Но той е още жив
Аха
обадих ти се
да ти кажа че му остава малко
но не само
Моля
да ми запишеш час за къдрене
Все не сколасвам да мина
заприличах на плашило
Хайде не ставай лоша
просто искам
да съм красива в очите му
преди да ги склопи
Горкият Планк

НУЛА (3)

Лаура, Роза, Ана, Мария.

Роза: След година и няколко дни
отново ще сме тук четирите
в дома на нашите
Без нищо да си казваме
ще се изправим пред прозореца и дълго
ще съзерцаваме тъжния дъжд
Не се съмнявам че тогава ще вали
и ще се чуват само
капчукът и часовникът от дневната
След година и няколко дни
отново ще сме тук четирите
И с треперещ глас и сълзи в очите
ще наруша мълчанието за да кажа
Мина година от смъртта на татко

НУЛА (4)

Лаура, Роза, Ана, Мария.

МАРИЯ: Мина година от смъртта на татко

РОЗА: Какво говориш Мария

МАРИЯ: Мина година от смъртта на татко

ЛАУРА: Мария стига

МАРИЯ: Мина година от смъртта на татко

АНА: Не я понасям като я прихване

МАРИЯ: Не само не вали
а грее ярко слънце и вие
не спирате да дрънкате за щяло и нещяло
макар че сме дошли на помен
На мен са ми додеяли
вашите празни приказки
за работа мъже приятелки
но ето аз единствена мълча
Часовникът от дневната е развален
Няма тиктакане
И не ти Роза казваш

Мина година от смъртта на татко
Проговарям аз

Мина година от смъртта на татко
А ти не помниш как си пророкувала
преди година и няколко дни
че след година и няколко дни
ще сме отново тук четирите
в един дъждовен ден и в тишина
тактувана от капки и тиктакане
Видяхте ли сега
ни дъжд нито часовник
не гледаме и през прозореца дори
А аз когато казвам

Мина година от смъртта на татко
вие не чувате
Само се сепвате за миг
едно време на Планк
нула цяло нула нула и тъй нататък и една секунда
поглеждате ме
и се връщате към брътвежа
за работа мъже приятелки

РОЗА: Откъде знаеш че ще стане така

МАРИЯ: Така ще стане

ЛАУРА: Не ме плаши Мария

АНА: Като я прихване
ми иде да я смачкам

НУЛА (5)

Лаура, Роза, Ана, Мария.

ЛАУРА: Тя беше най-добрата ми приятелка
И каза че няма да ходи
на интервю за секретарка на директора
била ѝ стигала добрата стара служба
Но взела че отишла тайно
и кандидатствала за мястото
и ѝ го дали
Отмъкна ми го под носа
Вече пет месеца
всички началници повтаряха

Лаура мила секретарката на шефа
скоро излиза в пенсия
защо не кандидатстваш за мястото ѝ
И какво
хвърлих пет месеца на вятъра
заради най-добрата си приятелка
А бяхме се зарекли
да сме приятелки до гроб
Завинаги

РОЗА: Аз без това не я харесвах
бях сигурна че ще те предаде
знам ги жените като нея дете
ти се кълнат за цял живот
а после си решават друго

АНА: На мене ми се струва смешно приятелките
да се вричат във вечна дружба

Бяхме се зарекли
Прощавай ама е детинско
Смешен и инфантилен жест

ЛАУРА: Защо не
Не разбирам
защо не щом е за добро
Като малки
деляхме всичко и когато
попаднеше в беда една от нас
измъкваше я другата
И беше хубаво и я обичах
А сега я мразя
Но не спрях да вярвам
в приятелствата доживот
Има такива дете оцеляват

АНА: Нищо не трае вечно

камо ли приятелството
А най-малко от всичко любовта

ЛАУРА: Пак някой мъж те е разочаровал

АНА: Откъде ти хрумна

РОЗА: Знам аз жените като твоята приятелка

ЛАУРА: Бивша

РОЗА: Такива в моята професия
с лопата да ги ринеш
Вечно готови да те предадат
само и само някак да се уредят
Кой знае на кого е пуснала
за да ти вземе мястото
Мръсницата

АНА: Професия
Кога стана професия
Довчера го наричаше изкуство

РОЗА: Да правиш театър е труд и призвание
и то по-трудно от куп други занимания
Ти все едно не знаеш
Като малка ми беше и мечта
а вие ми се подигравахте
когато я изричах

Ще стана актриса все едно каква
дали известна или неизвестна
дали комична или драматична
наистина е все едно
Аз исках всички роли
най-интересните герои
Е какво
не си ли сбъднах искането
Вече съм актриса
Вярно още
не съм си изиграла най-вълнуващите роли
но сцената ме чака предстои ми
цялото време на света
Най-важното е че със сигурност разбрах
освен изкуство и мечта
да си актриса е професия

АНА: Да именно но само
ако понякога я упражняваш
а ти не помирисваш сцена

РОЗА: С коя те лъже новото ти гадже
че си се вкиснала такава
Или си пак на сухо

АНА: Защо все мислите че само мъж
е в състояние да ме разстрои
Какво ви кара да ме взимате
за празноглава женска като вас

ЛАУРА: Аз бих се радвала
да ме разстрои раздяла с мъж
Щом те напуска значи сте били
поне за малко заедно
Но не би

РОЗА: Дали си вечно в гадно настроение защото те напускат
или те напускат просто защото си гадно настроена

АНА: Оставете ме на мира

ЛАУРА: Не спря да се заяждаш с нас откакто си дошла

АНА: Денят ми в работата беше кофти
По-зле дори от твоя Лаура
Шефът ми адвокатът е диктатор
Блестящ като правист но деспотичен
Тая сутрин ми вика
Като стажантка се ядваш
но щом десет реда писмо
ти коства трийсет минути
ходя в друга кантора
А аз се забавих понеже трябваше да пиша
до Министерството на правосъдието и държах
всяка отделна дума да тежи на мястото си
Това изисква време

РОЗА: Или опит

ЛАУРА: Изхвърли ли те

АНА: Не

РОЗА: Ти май си се увлякла по шефа си

АНА: Не
Вие се увличате
и де да беше по мъже
Ти с твоята наивност да се връзваш
на всичко дето чуеш
дори на тая възраст

Те плюят а ти мислиш че вали
на всичкото отгоре и им хленчиш
и молиш лошите за прошка
Ами ти
със самочувствието на примадона
след няколко читалищни участия
пред има-няма пет човека

ЛАУРА: Не ни нападай Ана
С нищо не сме те предизвикали
и ако не ти върви вината не е наша

РОЗА: Тя завивда просто

АНА: Ама че задуха
Отворете ако обичате прозореца
та да се проветри

РОЗА: Не сменяй темата
С какво заслужихме така да се нахвърляш

ЛАУРА: Стига моля

МАРИЯ: Мина година от смъртта на татко

Кратко смълчаване. Споглеждания.

АНА: С какво заслужи ти ли
Вбесява ме да слушам твойто
Работя в театъра аз съм актриса
изкуство мечта призвание професия
Чак мед ти капе от устата
но всеки месец се обаждаш за заеми
Дори и телефона си
сама не можеш да платиш

РОЗА: Ще ти върна до стотинка
всички пари които си ми дала
И с лихва даже
Харесаха ме за една пиеса
Започвам следващата седмица

АНА: А миналия месец
А по-миналия
А по-по-миналия

ЛАУРА: Какво каза Мария

МАРИЯ: Аз ли
Нещо съм казала

Нищо подобно
Не съм отваряла уста
Нула цяло нула нула нула
Хайде не спирайте сестрички
Какво говорехте

НУЛА (6)

Планк на легло, около него четирите му дъщери.

ПЛАНК: Ако имах пари имоти скъпоценности
сега щях да подканя всяка
да каже колко ме обича
и щях да ги разпределя
съгласно силата
на вашата привързаност

ЛАУРА: Моля те татко
какво говориш

ПЛАНК: Само че нямам нищо
Едните дългове от магазина
Все едно
не се косете
спестяванията ми стигат да ги погасят
Сега най-важното е че сте тука
Моите четири госпожици

АНА: Мълчи не се вълнувай
Трябва да се пазиш

ПЛАНК: Мълчах си и се пазих цял живот
Да знаеш Ана
как ми се е приговорило точно сега
как ми се вършат всякакви неща
в малкото време дето ми остава

МАРИЯ: Кой каза че е малко тате
кой каза че остава малко време

ПЛАНК: Дни дни
Броени дни
Няма и седмица

ЛАУРА: Татко

РОЗА: Стига
Не си втъпявай глупости

ЛАУРА: Медицината греша
Спомни си
като почнаха изследванията
Ти каза на доктора
Не искам да ме лъжете
А той ти отговори
Не повече от половин година

помниш ли
А минаха година и половина

ПЛАНК: Една година два месеца една седмица и три дни
Броя си времето от оня разговор
Не ми е сила математиката
в нея съм нищо и половина
но откакто
научих че сърцето ми ще спре
броя и всякак изчислявам
и то не само месеци и седмици
а дни и часове дори секунди
десети стотни хилядни
от секундата

МАРИЯ: Грешка
Не трябваше да спираш на хилядните
Брой до милионни
от милиардните от милиардна от секундата
Нула
цяло
нула
нула нула
нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула
нула нула
нула
и една
секунда

ПЛАНК: Какво ти е Мария за какво говориш

МАРИЯ: Това е твое време
Времето на Планк
Макс нашият съсед
бъдещ герой на физиката
който ни обича като свои
особено след като техните
загинаха трагично в планината
щеше да падне като чу че ние
носим тази фамилия
Вие сте Планк
а аз съм Макс представяш ли си
това ми каза преди шест години
Аз Макс а вие Планк

Ти знаеш ли кой е Макс Планк
Тогава бях на седем и естествено
не бях и чувала за други Планк

В рода ни няма Макс
доколкото ми е известно

Не
ученият Макс Планк

Него не знам отвърнах и тогава
Макс обясни че този господин
в началото на ХХ век направил
същинска революция в науката
и куп нечакани открития
но не за измеримите явления
за сили маса скорост време
пространство и така нататък
като Нютон

а за незнайния и тайнствен ред
на най-миниатюрното

субатомния свят
Елементарни частици
топлинно излъчване
квантова механика

Та този проникателен човек
с името Макс и нашето презиме
залегнал точно над частта от физиката
която затруднявала дори Айнщайн
геният който с теориите си за относителността
и формулата
 $E = mc^2$

енергията е равна на масата по скоростта на светлината на квадрат
до края на живота си се чудил как
да събере в една обща теория
законите на пространството и на времето
преформулирани лично от него след прозрението
че гравитацията не е точно
привличане между телата
а ефект от изкривяването на пространство-времето
предизвикан от материята и енергията
по логиката на субатомния свят
в който частиците са подвластни не на гравитацията
а на други сили

слаба ядрена силна ядрена и електромагнитна
Е та въпросният Макс Планк
със същото презиме като нас

дали все пак не сме роднини татко
направил разни изчисления относно
честоти дължини на вълната на частиците лъчения
и определил една природна константа
която оттогава носи неговото име
константа на Планк

формирана от температура дължина и време
температура на Планк
дължина на Планк
и време на Планк

Е татко времето на Планк
е немислимо мъничко
в секунди нула цяло четиресет и две нули и една
онази една милионна от милиардната част на милиардна от секундата
която аз си бая
Учените смятат че може да се изведе хипотетично
какво е станало в мига на времето на Планк
в зората на Вселената ни
Което ще рече че знаят
или поне си мислят че разбират
какво е станало в секундата
нула цяло нула нула и така нататък до четиресет и две нули и една единица
след Големия взрив
Излежда тъкмо тогава са се разделили
основните природни сили
и всичко е започнало
Още не е известно обаче
какво е ставало между секунда нула
и секунда нула цяло четиресет и две нули и едно
По същия начин не вярвам някога
да стане ясно какво ще мине през главата ти
какви видения какви чувства и размишления
дали изобщо нещо ще те осени
между секунда нула цяло четиресет и две нули и едно
преди смъртта и нулевия миг на твоето умиране
Разбираш ли
Но ако мерим времето до края
с аршина на съименника ни тогава
не ти остават часове или минути
Ако броя във времена на Планк
излиза че пред тебе има още
милиарди милиони хиляди
микроскопични времена на Планк
преди да ни оставиш
А това е много
много
Така че аз от днес нататък
за да не тъгувам
ще мера времето във времена на Планк

НУЛА (7)

Планк и Сара.

ПЛАНК: Направила си си косата
Много си хубава

САРА: Добре ли си

ПЛАНК: Не много
Дишам трудно
и така съм оболял че не различавам
коя част точно и защо боли

САРА: Планк
Не знам ще мога ли да оцелея
без теб
Какво ще правя
Толкова години заедно
Четиресет и няколко и всеки ден
беше на тебе посветен

ПЛАНК: И на дъщерите ни
Недей забравя

САРА: Дъщерите ни пораснаха и отлетяха
Те ще те преживеят
Аз не мога

ПЛАНК
Още си млада няма да е късно
наново да започнеш с някой друг

САРА: Кой това
Кой би желал да заживее с прецъфтяла
жена която вече няма
нищо за даване

ПЛАНК
Сара недей се подценява
Я виж каква си хубавица днес

САРА: Има и още нещо Планк
Чудя се как ще се оправям с магазина
Да го продам ли или не
Нито една от дъщерите ти
не би се хванала да го поддържа
Рамкирането просто не е за всеки
То и за мен не беше
Без теб пропада „Рамки Планк“

Платната само ти умееш да обрамчиш
Аз ги съсипвам още като ги похвана
с нескопосните си ръце
Лаура вечно се прещипваше
с работните ти инструменти
Помниш ли когато си смаза
палчето с чука
Толкова кръв изтече че на теб ти прилоша
а после дълго ѝ пя сякаш от песни
зарастват раните и спира да боли
Горката Лаура
от онзи ден отказа да пипа сечивата ти и дори
да влиза в работилницата
Пък и в момента не искам да я карам да се връща
Така добре ѝ тръгна във фирмата че според нея
скоро ще я издигнат от офис-сътрудник
до секретарка на директора и тя така се радва
А Роза
Тя отчаяно се бори
с препятствията пред всяка актриса
и с вечното си безпаричие
Живурка някак си от малкото участия
в онези долнопробни кафе-театри
Тя току-виж се съгласила да ме отменя
по някой и друг час но това
ще е само за да ми угоди и за парите
Ще се тормози ако работилницата
започне да измества сцената
а аз не искам да ѝ губя времето
На трийсет не е като на петнайсет
Ако сега не си намери място
не знам дали ще го намери някога
горката Роза
За Ана е излишно да приказваме
Ти нея как си я представяш сам-сама
да седне в тишина да върши ръчна работа
Тя е родена с красноречие и хъс да блести
да е душа на всеки разговор и всеки поглед
А и съм сигурна че ще успее
Престижен адвокат в семейството
Ако си имахме момче от него
ти щеше да очакваш именно това
Е тя ще го изпълни и нещо повече
Тя ще прослави името ни вярвам
Омесена е от тестото на държавник
а и отдавна стана време да ни управлява
човек на място като нашата Ана
Жалко че няма да си тук да видиш
как ще шурмува политиката
Тя неслучайно Мини моята приятелка

веднъж ми хвърля карти и каза
Ама ти си майка
на големец който над всички ни
ще се издигне и ще разпорежда
Кой друг ако не Ана мили
Така че нея няма да насилвам
да се затвори в магазина
Между занаятчия и министър
пò ми харесва второто
Разбира се остава само
Мария малката ни дъщеря
Мария Щурата както ѝ викат
в училище
Ти знаеш страшна е по математика
и слава Богу ми помага в счетоводството
Но е такава особнячка Планк
Какви неща си фантазира и говори
Не се е метнала нито на теб нито на мен
и все си мисля че сме я заченали
под криво разположени планети
и затова ни е такава
Ако не е астрологична аномалия
то ще е друга грешка
Например като бях във втори месец
и ме удари ток от кабела на миксера
помниш ли че ми почерня ръката
косите ми буквално се изправиха
и на устата ми излезе бяла пяна
Токът навярно е повредил главата ѝ и досега
тя бъка от обезумели електрони
Ако оставиш на Мария магазина
отиде клиентелата душице
Няма да има рамка която на платно да пасне
Боже Планк
така съм изтощена
Ти поне си знаеш какво те чака
ала аз пред себе си не виждам друго
освен несигурност и скръб

ПЛАНК: Сара утеши ме
Дай да заровя лице в гърдите ти
както когато бяхме млади

САРА: Така ли

ПЛАНК: Вече не ухаят

САРА: Но аз се парфюмирах

ПЛАНК: Все едно

нали са все така разкошни и топли
Моля погали ме
по пъпа както някога

САРА: Така ли

ПЛАНК: Едва усещам

САРА: Не го галех мили а го облизвах
Нали така обичаше
Така
Не си ли спомняш

ПЛАНК: Едва едва се чувства
Тихо
чакай
нещо
усещам като леко гъделичкане

САРА: Планк мили мой не ме оставяй

ПЛАНК: Хвани ми топките и ги стисни но силно
както като бяхме млади

САРА: Знам аз как ти харесваше
Да хвана и да подръпвам
Ох какво ще правя
без тебе Планк
от мъка ще се пръсна
Ето
присети ли се вече

ПЛАНК: Сещам се и усещам нещо
като далечен спомен
Все по-ясен
Момент ще зажумя а ти недей да спиращ
О Сара

САРА: Ох плаче ми се Планк
Като си тръгнеш кого да галия

ПЛАНК: Ти сега не го мисли
Недей да мислиш Сара
Недей мисли недей недей
Свали си дрехите и стига
Хайде още веднъж последен път
ми направи всичко което правеше
през всичките четиресет години
Недей пропуска нищо моля те
Всичките малки ласки за довиждане

Искам да свърша Сара
искам да ме свършиш
и краят да е взрив от удоволствие

САРА: Планк някога когато свършваше
изглеждаше сякаш невидима ръка те изтезва
и сякаш умираш
Ако ти причиня това сега
както си болен ще умреш в ръцете ми

ПЛАНК: Дано

САРА: Не мили не не ме плаши
бъди до мен поне за още малко
Ако умреш така какво ще кажат
момичетата лекарят съседът
Какво ще кажат всички ако видят
трупа ти вкочанен и с чеп нагоре

ПЛАНК: Недей мисли недей недей
А аз дано умра
една хилядна от милиардната
част от милиардна от секундата
преди моя голям финален взрив

НУЛА (8)

Макс и Лаура.

ЛАУРА: Защо те викна татко

МАКС: Да ми съобщи новината за смъртта си
Предпочиташе да го направи лично
за да не товари вас

ЛАУРА: Ах
Татко много те обича

МАКС: Аз също го обичам

ЛАУРА: Като свой син защото няма свой

МАКС: Има си четири деца

ЛАУРА: Но дъщери Макс дъщери

МАКС: Син дъщеря това е без значение

ЛАУРА: Аз съм голямата не се оплаквам
Мен са желали и са се зарадвали
че съм момиче
Кой баща не иска дъщеричка
единствената вярна доживот жена
Една обаче стига
За да продължи родът си трябва мъжко
и трите ми сестри не са били очаквани
Да беше второто дете не Роза а момче
нашите щяха да минат без Ана и Мария
Защото кой баща не иска син
та като тръгне да умира да си мисли
че на света оставя свое копие
Горката Ана клетата Мария
колко е тъжно да си се родил неканен
и колко жалко е да знаеш че те има
само защото преди теб няма момче
Те сигурно не се замислят
но се чувстват добавени случайно
Роза ме обвинява мен
Ана не трае Роза а Мария
вини самата себе си
за тази зла съдба

МАКС: Каква съдба

ЛАУРА: Да не е мъж

МАКС: Ще извиняваш но тези работи звучат нелепо
баща ти е съвременен човек и ви боготвори
Не би сменил нито една от вас дори
за най-прекрасния млад мъж

ЛАУРА: Мен би сменил за теб веднага
Аз знам в очите му се вижда
Откакто сме съседни
от години
не спря
Макс каза Макс направи Макс получи
все хубави бележки и ще учи
еди какво си
Ти да беше Макс щеше да схванеш
Ти да имаше на Макс културата щеше да разбереш
С малко от Максовия ум навярно
дори и ти би се оправила в живота

МАКС: Това са просто думи
Думи на бащи към техните деца
думи банални без особен смисъл
Всички родители са склонни да превъзнесат
децата на съседите пред своите
На думи думи думи
Не и с чувство

ЛАУРА: Разочаровах татко
той мисли че не знам но знам отдавна
Когато му разправам аз коя съм с какво се занимавам
той ми казва да хубаво дъще чудесно
и кима ей така
така
И ако някой път изтърся
Тате изтрепах сто човека в супера с картечница
все тъй ще кимне и ще каже
Да хубаво дъще чудесно
и в следващия миг ще продължи
Ти знаеш ли че Макс ще публикува
в мастит физически годишник статия
Славно момче само на два и три
Как щяха да се радват техните
да видят че синът им преуспява

МАКС: Преуспява
Какво изобщо е успех

ЛАУРА: Ти си успехът Макс

МАКС: Чуй Лаура

ти си разстроена разбирам
Но аз за първи път те чувам да говориш
по този начин при това пред мен

ЛАУРА: Аз съм добро момиче
Момиче ли
На моята възраст по-уместно е жена
Добра жена съм Макс
великодушна
И тъй като съм толкова добра
съм и донякъде наивна
Но никой не е съвършен дори добрите
Само че моето несъвършенство
не е че съм наивна тъпа жалка
не
макар че вероятно съм
Големият ми кусур Макс
е че те мразя
Ненавиждам от дън душа
дори и мисълта за теб
но всеки ден те мисля
всяка нощ
на работа на улицата вкъщи
когато влизам и излизам и сънувам
И ти желая най-ужасните неща
Когато идвам тук у нашите си мисля
Сега ще цъфне Макс каква досада
как щеше да е хубаво да беше
загинал под лавината с родителите си
за да не ми се пречка
Но уви ти вечно си наблизо
Превзе проми изпи съсипа
мозъка на горкия Планк
с безумните си разговори за наука
за климата и политиката и даже просто
с присъствие без приказки
С това че беше вечно тука
отне баща ни
Аз съм добра мой Макс но имам
един-единствен недостатък
Бих искала да пукнеш ти
а за беда умира татко

НУЛА (9)

Сара, Роза и Ана.

САРА: Няма нужда да викаме лекар

РОЗА: Трябва му лекарство да притъпи страданието
Не бива в такива адски болки да умре

АНА: Издава страшен шум когато диша
Сякаш гърдите му са пълни с течност

РОЗА: Отивам за доктора

САРА: Не
Казах не
Баща ви най-добре си знае
Говорих с него той така реши
Без доктори сестри лекарства
стига инжекции и тичане насам-натам
Човекът иска мъничко спокойствие
Отивам да ви сготвя за вечеря
Нали ще хапнете у нас

РОЗА: Не мога имам работа

АНА: Бре работа

РОЗА: Да събеседване

АНА: Вечерно събеседване за работа

РОЗА: 'Ми да какво
ще поговоря с човек който желае
да пообщуваме отблизо за да види
дали ставам за неговата постановка

АНА: Искаш да кажеш че ще види
дали му става като си наблизно

САРА: Ако обичаш Ана остави на мира
сестра си

АНА: И ако склониш да му дадеш
да ти влезе под роклята той току-виж
ти дал да влезеш в роля

РОЗА: Завист Ана
това е
ти просто завиждаш

защото върша нещо мое си и
с удоволствие
не ме вълнуват вещите властта
и съм изпълнена с надежди и очаквания
А ти
с твоя фасон на гордо съвършенство
на важна дама без необходимост от подкрепа
за да е първа
по красота и ум излъчване финес
първа по кандидати и ласкатели
ти всъщност си нещастница която
не вярва в нищо не познава любовта
Твоето превъзходство е чудовищно и затова
към теб не се привързва никой
както и ти към друг не си привързана
освен към себе си
И си сама
Имаш пари авторитет и секс
всичко останало което се купува
но си сама
Това е настоящето ти и това
ще бъде твойто бъдеще
за цял живот

САРА: Останете за вечеря
деца
и стига сте се карали

АНА: Роза има работна вечеря
със ставане и влизане

РОЗА: Може пък човекът да се е влюбил в мен

АНА: О би било чудесно
да се е влюбил Роза
и аз първа бих се зарадвала за теб
Но най-много бих се зарадвала ако си няма друга
ако не те залъгва с грандиозни планове
не ти разправя как копнее за промяна
да скъса с досегашния живот на стрес и притеснения
на който ви обрича прехваленият театър
и не твърди че ти си му спасението
ти душо сродна негова
И бих се радвала ако не смяташ
че ще остави жена си за да бъде с теб
и отсега нататък ще му бъдеш муза
Две-три жалки изчуквания с второкласната актриса
нелепи реплики като в най-пошлата комедия
играна някога на сцена
и ще те забрави

както е чукал и забравял много други
Ти мислиш че ти казвам тези работи
защото ти завиждам че си влюбена
и нямам твойто фантастично бъдеще
Само че бъркаш Роза
Казвам ти това
защото аз познавам този мъж
а ти си ми сестра и не си малка вече
Срам ме е от теб

САРА: Стига
Оставате и двете на вечеря
и забранявам да говорите така
Малко респект към татко ви защото си отива
Малко респект към него докато е жив
Сега кажете искате ли да направя
бульон от пиле с разни зеленчуци
цвекло зелен фасул морков картопки
На татко ви ще сипем само течността
той вече не поема нищо твърдо
Месцето е за нас и ще го хапнем
с пипер сол и зехтин за аромат
и даже може би с лъжичка майонеза
но нискокалорична
За десерт праскови или чепка черно грозде
изглеждат сочни
Здравословно хапване
да не мърморите за линията си
или както винаги
да кажете че се опитвам да ви угоя
Не не с тази лека вечерка няма
да има от какво да се оплаквате
Как ви се струва

РОЗА И АНА:
Гледай си работата
Няма да вечерям с тая

РОЗА: противна безсърдечна твар

АНА: куха и тесногръда неудачница

РОЗА И АНА:
пък ако ще точно довечера
да вземе да умре баща ни

САРА: Имайте респект
към него и към майка си
Къде се е видяло
сестри така да разговарят

Проявете достойнство и уважение
И никой да не е мръднал оттук
нито ти Роза нито Ана
никой
 разбрахте ли
преди да е опитал
от бульона ми

НУЛА (10)

Планк, Макс и Мария.

МАРИЯ: Чашка бульон

ПЛАНК: Не ща да ям
Макс продължавай

МАКС: Да именно
като бульон
гореща еднородна смес
в която всичко е неотделимо но която
полека-лека се охлажда
и се разпада на съставки

ПЛАНК: Като пресечен сос

МАКС: Точно така
Това е то Вселената

ПЛАНК: Накрая съвсем ли ще се пресече
или съставките отново ще се слоят
в първичния бульон

МАКС: Още не ни е ясно но сме близо
до разгадаването на енигмата

МАРИЯ: Разковничето е липсващата маса
материя която се нарича тъмна
Вселената е пълна с нея
Тя също е загадка
Придвижва се свободно из Вселената
но досега не е улавяна нейна частичка
макар че всеки ден милиони и милиони
частици от тази тъмна материя
минават неусетно през Земята
и даже през телата ни
Е добре
всичко зависи от количеството
тъмна материя
ако е малко Вселената ще охладнее
и ще се разширява до безкрай

МАКС: Точно това се случва

МАРИЯ: Ако е много Вселената отново
ще се загрее свие и ще стане
горещия бульон за който си приказвахте

ПЛАНК: Чудесна ученичка е Мария

МАКС: Да господине
колкото и
с извинение
Мария да е особнячка
тя поне
е много любознателна
и информирана за възрастта си
Разпитва търси и така
подхранва своето въображение
макар и то бездруго
да е свръхразвито

МАРИЯ: Не всичко съм научила от него тате
Аз чета и книги

ПЛАНК: неподходящи за момиче на тринайсет
което още ходи на училище
Мориш се с разни тухли които
не съумяваш да осмислиш
А в знанието също трябва мярка
И за него има специално
време и място
Нали Макс

МАРИЯ: Хайде изпий бульона на мама
а после ще говорим за вселенския бульон

ПЛАНК: Не мога да преглътна
ще повърна

МАРИЯ: Отвори уста
Помагай Макс

МАКС: Господин Планк направете усилие

МАРИЯ: Чудесно
браво още малко
Този бульон на мама няма равен
А вселенският
Само си представи
съставките на тая супичка
са същите като на нашата Вселена в нейните първи мигове
Тате пиеш Вселената
Частичките ѝ се наместват в тялото ти
което като нея е започнало да се охлажда
Сръбни гореща глътчица Вселена
за все по-хладната Вселена дето се разширява до безкрай
Не е ли някак тъжно че изстива и набъбва

Не е ли по-добре отново да се свие
както в началото и да се стопли и да обърне
на времето стрелата
Сгрей се тате с Вселената на мама
Недей се примирява с твоя хлад
Така
чудесно
браво

МАКС: Всичко си изпи

ПЛАНК: И капка не оставих

МАРИЯ: А сега искам да станеш от леглото

ПЛАНК: Абсурд
не мога да помръдна

МАРИЯ: Помогни ми Макс

МАКС: Какво си науми Мария
Не

МАРИЯ: Когато бях на седем моите съученички
празнуваха първо причастие
Но аз и сестрите ми останахме без празник
защото тържеството беше религиозно
а татко не е вярващ не и в църквата
Мама донякъде
но татко смяташе
че вярата не бива да ни се налага
че трябва всеки лично да избира
и ако искаме кръщение причастие венчавка
е редно ние да решим по убеждение
Аз съм се метнала на него
не съм по вярата в божествени създания
които направляват съдбините ни и диктуват
законите в природата
Впрочем природните закони
които давам мило и драго да узная
не са добре известни никому
дори
на най-изтъкнатите учени
та камо ли на вярващите
Макс нали
Но все едно
отдавна за нещо ти се сърдя татко
и настоявам да чуеш за какво
И то не е че ми остави свободата
да избирам

за нея ще съм вечно благодарна
В този смисъл
не е причина първото причастие а повод
По-точно поводът е онзи празник с който
като бяхме на седем бяха
почетени мойте приятелки
Говоря
за тържеството на което всяка
танцува с татко си
Но ние с тебе тате така и не танцувахме
Това е което аз не мога да простя
С теб тате така и не танцувахме и сега
не можеш да си идеш без да ме поканиш
Стани и потанцувай с мен както си длъжен
още откакто бях на седем

ПЛАНК: Дъще
не ми се подчинява тялото

МАКС: Мария
разплака татко си

МАРИЯ: А той
не ме ли е разплаквал много пъти

ПЛАНК: Не мога
Виж Мария
не мога един-едничък мускул да задвижа
Това тяло е вече труп

МАКС: Ела и се хвани за мен
Прегръщай силно
През кръста
Затвори очи
Аз съм баща ти

ПЛАНК и МАКС: Мога ли да ви поканя на танц детето ми

МАРИЯ: Под още топлите звезди опитвам
да разбере природните закони

ПЛАНК и МАКС: Затвори очи

МАРИЯ: Затварям

НУЛА (11)

*Танц на Мария с Планк под звездно небе.
И Макс е там, отсъстващ, прозрачен.*

МАКС: Някой ден
когато човечеството се научи да разчита
езика на звездите
на Вселената гласа
ще може да открие и
действителните природни правила
Разум и материя
в едно-едничко тяло
като слетите
в танц на причастието тела
на дъщерята и бащата

НУЛА (12)

Лаура и Ана.

АНА: Нищо ми няма досаднице
Не ме закачай

ЛАУРА: Знам те че си вечно дръпната
но тези дни ми се струваш различна
цинична неприятна рязка
Измъчваш всички с агресия
и то точно сега когато би трябвало
да сме сплотени и в мир да посрещнем
промените покрай смъртта на татко

АНА: От мен да мине
Знаех си че ще си кажа
Добре поне че е на теб
Майка не би разбрала с малкото мозък
наследен от баба и дядо
Роза въобще не ми я споменавай
Мария си е безнадежден случай
а пък тате не искам да го доубия аз

ЛАУРА: Не ме плаши
Какво е станало

АНА: Нищо което може да изплаши
друг повече от мен самата
Един нахалник смотан
един мръсник за който вече не знам дори къде е
един наперен фукльо мъжкарче от онези дете
като ги видиш сутринта в кревата
до тебе и те хваща адски срам
същият този ми направи бебе
Сега съм бременна от мъж когото
не бих погледнала друг път и току-що
повърнах пилешката супа
на мама
И то не тъй като съм бременна
а за да видя няма ли с нея да избълвам
противната зараза дете
остави в мене да расте този кретен
Повърнах и защото искам
гадината от мене да излезе точно сега
когато татко си отива
а аз за пръв път се замислям
как в тоя шибан наш живот
се появяват и изчезват хората
без никой да е молил за това

без никой да е искал
едните да са тук другите другаде
Мисля за тези работи и драйфам
И знам че докато повръщам всъщност искам
цялата себе си да се изхвърля през устата
да изтека докрай в канализацията
и да не мисля

НУЛА (13)

Макс и Роза.

РОЗА: Днес ще преспя у нашите
От години
не съм оставала за през нощта
Дори си отмених една работна среща
за да не ми додяват майка и сестрите
Татко умира и те настояват
да сме край него неотлъчно
Страх ги е да не пропуснат
последния му миг
И въпреки че знам че няма да е днеска
накрая не отидох на срещата която
можеше да е шансът на живота ми
Сега всичките спят спокойно
а аз кукувам
Карай
Нощ като нощ
с единствената разлика
че сме четирите отново у дома
а татко няма да го бъде
Не мога да заспя и затова дойдох
Леглото сякаш ми е омаляло
Събудих ли те

МАКС: Не
Учех

РОЗА: В тези малки часове

МАКС: И тези са големи като другите
щом е за учене
А нощем даже по-добре
защото стихват шумовете

РОЗА: Ти сигурен ли си че не ти преча

МАКС: За нещо конкретно ли дойде да поговорим

РОЗА: О не
Почувствах се самотна
Отидох да нагледам татко
видях че спи
Ана и Лаура си бяха в стаята
не исках да ги притеснявам
То с тях и няма за какво да си приказваме
Мария беше със слушалки
припяваше в такт с музиката

нула цяло нула нула нула
а майка правеше списък с покупки
И само като се замислих че съм тука
вместо на мястото където искам
направо свят ми се зави
Поредната изгубена възможност
поредното отлагане на бъдещето ми

МАКС: Твоето бъдеще

РОЗА: Аз съм актриса Макс
добра актриса
само че още неоткрита
Каж ми Макс как ме намираш
Нима лицето ми тялото фигурата
не са достойни да се появят на сцена
или на белия екран

МАКС: Не знам
и не разбирам от това

РОЗА: Ти няма нужда да разбираш
Просто погледни
Каж ми какво си мислиш
за мен

МАКС: Мисля че погледът ти
ме смущава
което нищичко не значи
обикновен природен повик

РОЗА: Може би искаш да се любим

МАКС: Да
Не
Де да знам
А ти
Ти искаш ли

РОЗА: Актърът трябва да умее да буди страсти
волно и неволно за да владее публиката

МАКС: Ти искаш ли да се любим

РОЗА: Не Макс

МАКС: Значи дойде да ме подразниш

РОЗА: Имам чувството че бъркаш

МАКС: А сега си тръгваш
Идваш възбуждаш ме и си отиваш

РОЗА: Макс не бъди дете
Не си мой тип

МАКС: Пристигаш посреднощ
разкършваш се пред мен
безсрамно си предлагаш тялото
после довиждане
Не знам за кой ме взимаш Роза
аз отдавна не съм дете
Преди като живееше при вашите
имаше навика да се събличаш
все пред прозореца към вътрешния двор
точно където гледа мойта стая
и с радост слушаше как стѐна
Но щом те срещнех на стълбите
или дойдех на гости
не ме поглеждаше
не ми говореше демонстративно ме загърбваше
въпреки връзката ни през прозореца
Как се събличаше танцуваше докосваше гърдите си
как гледах и треперех и скимтях
Сега като си тука след години
поне ми изнеси пълното представление
но вече без препятствия
Не съм дете отдавна
Почвай

РОЗА: Че защо

МАКС: Защото си плащам за вход
Нà ето
Искам билет за изпълнението
на най-добрата на света
Нима е малко
Нà нà нà
Започвай

Роза се съблича.

РОЗА: Не съм ти стриптизьорка
Още не знам добре какво съм
но то не е
лека жена
Какво пък ще си махна дрехите
Пред публиката да се съблека
нищо по-лесно
Но от това да се разголя истински

на сцената и да покажа открито
не тялото си а духа
не знам по-трудно
Само знам че ще успея

МАКС: Ах
Роза благодаря ти
Облечи се
Сега трябва да уча

НУЛА (14)

Сара и Мария.

САРА: Защо не спиш

МАРИЯ: А ти

САРА: Не мога и да мигна
баща ти хърка както никога

МАРИЯ: Гърдите му са пълни с вода
белите му дробове преливат
разкапват се полека-лека
превърщат се в кашкава маса
и тя не му дава да диша

САРА: Не говори гадории дете
Върви да спиш

МАРИЯ: Как се държи човек като изгуби близък
Да плаче ли да вика да пици ли
или да се въздържа и елегантно да си преглъща мъката
Замисляла ли си се майко
какво е най-доброто поведение
в това което ни очаква

САРА: Дете главата ми ще гръмне
Всеки се справя както може мила моя
Безкрайно глупаво е отсега да го обмисляш
да си представяш как ли ще се чувстваш
като умре баща ти или друг обичен
Стига ми шетането вкъщи тези дни
сама да се оправям с магазина
по банки да препускам да отлагам борчове
и вашите капризи да търпя
Аз нямам време да мисля за себе си
а и не ми се струва че е хубаво да се затварям
и заравям в калта на разни черни мисли
Боли ме страшно че баща ти си отива
и реагирам както ми дойде отвътре
Не си планирам чувствата защото
който планира чувства лъже
а аз детето ми това не го умея
Точка
Сега гаси и марш в леглото
че утре идваш с мен при адвокатата
и в супера
и в погребалното бюро да изберем надгробна плоча
за да гравират надписа измислен от баща ти

Тук почива майсторът на рамки Планк
И нищо повече
Когато ми го каза
сълзите ми потекоха сами
Няма по-вярна и уместна епитафия
за да опишеш този всякога
честен и мил човек
Виждаш ли пак се разплаках
без да искам
Ако си бях намислила да се разплача
като опре до разговор за епитафията
нямаше да ми потекат сълзи когато
той каза своята идея
а и да бях се просълзила нямаше
да е наистина защото
скръбта ми щеше да е предумишлена
Дай на живота да те води Мария
и остави обърканата си глава на мира
облекчи я от въпроси за звездите и Вселената
бездруго отговори няма
така че стига си умувала
Не сме само глава а и стомах и кръв
ръце крака уста уши и нос
които имат свой живот
без прякото участие на мозъка
а и с участието му да е
не е ясно докъде
Глад жажда и желание за друго тяло
не ни сполитат задължително когато
и никак не е сложно
след години сама ще разбереш
обмисляме анализираме пресмятаме
върви ли да изпитваме глад жажда страст
И същото важи за чувствата

МАРИЯ: От малка всяка вечер си представям че умирам
Само и само да ви видя израженията
щом ми откриете трупа

НУЛА (15)

Мария мъртва, обесена, Сара, Планк, Лаура, Роза, Ана.

ПЛАНК: Не ѝ обръщах внимание

САРА: Не ѝ казвах че я обичам

АНА: Правех се че я слушам но не слушах

РОЗА: Никога нищо не споделях с нея

ЛАУРА: Беше ми чужда и я отбягвах

ПЛАНК, САРА, ЛАУРА, РОЗА, АНА:

Клетата Мария

Не я разбирахме

Не виждахме че ни е странна

не тъй като ѝ има нещо а защото

не сме способни да я разберем

О клетата Мария

Като умря поне ни стана ясно

Но сега е късно и тялото ти се превръща в тлен

а ние не успяхме да ти кажем

че колкото и да не си приличахме

Мария

ние те обичахме

ОБЕСЕНАТА МАРИЯ: Нула цяло нула нула нула

НУЛА (16)

Ана и Сара.

САРА: Закуската е готова
Иди събуди сестрите си

АНА: Татко е почти в безсъзнание

САРА: Знам знам
Преди малко бълнуваше
Редеше имена на разни непознати
и им се жалваше
Викаше
 Ервин помощ! и
 Спаси ме Алберт! Шварцшилд боли!
Ох Вернер! Стивън ах! Их Роджър!
Даже не попитах кои са тези хора
Всеки път щом си отвореше устата
за име или вопъл му подмушвах
парченце кекс топнато в мляко
Така най-сетне май се укроти
Сега като че ли заспа
Я как приятно мирише на кафе
Искаш ли чашка миличка
Не ми изглеждаш свежа
Сякаш и ти не си доспала

АНА: Не
Майко
Трябва нещо да ми кажеш

САРА: Каквото пожелаеш мило
само пийни кафенце първо
Как искаш млякото
обезмаслено изцяло наполовина или никак
горещо хладко или от хладилника
Имам безкофеиново кафе
ако не става другото

АНА: Чуй ме моля
Аз
Каж ми
защо си ме родила
по желание или по недоразумение

САРА: Как тъй недоразумение

АНА: Майко ако обичаш
Искам да знам

Случайно ли забременя с мен
или беше целенасочено

САРА: Чакай да се сетя
Роза беше на четири
когато ти се роди
не не обърках се
беше на пет
а Лаура на седем и половина
Годината бе
ох беше толкова отдавна
че им изгубих броя на годините
и честно да ти кажа Ана
вече въобще не помня

АНА: Не
не сте ме искали
Била съм грешка

САРА: Е стига де
Като ти казвам недей да се съмняваш
Просто не мога да се сетя
А ако се замислиш какво значи това
ще видиш че щом не помня то е
защото е било все тая дали ще те зачена или не
Каква е разликата?
Да не смяташ че щастието на човека
зависи от намерението да го създадат
Добре де ти завърши юридическия
с шестица и златен медал
как може точно от теб да чувам
глупави въпроси

АНА: Майко
А би ли искала
да имаш внуци някой ден

САРА: Внуци (*Пауза.*)
Ау не не думай
Мен ми стигат четирите ми дъщери
Не съм сега за гледане на бебета
които вечно акат пишкат пискат
и трябва да се хранят през три часа
Аз вас ви знам на мен ще ги джиросате
къде друга бавачка гратис
Пу пу пу не дай си Боже внуци
Я си изпий кафето и иди да вдигнеш
онези трите поспалани

НУЛА (17)

Планк и Сара.

САРА: Планк събуди се мили мой
живот мой чуй ме моля
Планк направи усилие

ПЛАНК: Спасете ме от тази болка
Ах ох ах

САРА: Планк мили
слушай
Има нещо важно което искам
да чуеш докато си в съзнание
Мисля че дъщеря ти Ана е бременна

ПЛАНК: Моля спасете ме от тази болка

САРА: Ана е бременна
но ние ще се правим че не знаем чу ли
Аз ти го казвам в случай че не доживееш
момента в който тя реши да съобщи

ПЛАНК: Зле ми е Сара

САРА: Чу ли ме любими

ПЛАНК: Ах ох ах

САРА: Ана е трудна бременна корем надула
Твоята малка Ана дъщеря ти
Разбра ли ме
Ох Боже как да му внуша
преди съвсем да се е смахнал
(Придружава думите си с жестове.)
Ана
Дъщеря ни Ана
Третата поред
Бременна
Ти и аз
внук или внучка
Бебенце
Не се ли радваш
Радваш се
Така си и знаех
Дай да те целуна
Искаш ли кекс

НУЛА (18)

Планк, Лаура, Роза и Ана.

ЛАУРА: Не знам защо забърквате и мене

РОЗА: Ако не искаш си ходи
Не виждаш ли как се измъчва
Не ти ли се къса сърцето

ЛАУРА: Щом даже лекарите казаха че не остава
друго освен естествения ход на болестта

РОЗА: Какво ако естественият ход отнеме месец

ЛАУРА: Не вярвам да е повече от седмица

АНА: И ден да беше
живо изтезание
Но щом имаш задръжки
си върви на работа
На тебе ти е съвестно ако отсъстваш
но не и ако татко страда

ЛАУРА: А ако майка и Мария забележат
Мария е още дете а майка
никога не би се съгласила

АНА: Те са навън от сутринта
Имаме време
Е какво
оставаш или си отиваш

ЛАУРА: Оставам но с едно наум

АНА: Хайде Роза
давай насам каквото имаш

РОЗА: Ето
Това ми е тревата а това
пластинката хашиш

АНА: Ще му направим смесен джойнт
И няма нужда от тютюн
Само марихуана
Дай ми пластилина
да го загрея докато свиваш цигарата
Имаш ли запалка
Мерси

ЛАУРА: Започвам да се притеснявам
Татко няма да понесе това
Ще го довършим с едно дръпване
не виждате ли как се дави
Аз си тръгвам
Не искам да съм тук като го доубиете

РОЗА: Я не бъди наивна
Нищо няма да му стане
ще му олекне само

АНА: Дай ми джойнта
хашишът се стопи
Готово
Кой ще го запали

РОЗА: Вземи ти Лаура

ЛАУРА: Я стига глупости

РОЗА: Тогавя Ана
Аз ще събудя татко

ЛАУРА: Не Ана не ти не
В твоето състояние
не бива и да помирисваш

АНА: Тихо

РОЗА: Да не ти е лошо

АНА: Всичко е наред

РОЗА: Татко
татко чуваш ли ме
Татко тук сме всички отвори очи
Донесли сме ти нещо
което не си опитвал от години
Погледни цигара

ПЛАНК: Цигара

РОЗА: Виж Ана я запали
хем отдавна ги отказа

АНА: Ще си дръпнеш ли

ЛАУРА: Ако не искаш няма

ПЛАНК: Този мирис

АНА: Нà
Дръпни си

РОЗА: À така
отлично

ПЛАНК: Вие не искате ли
Лаура вземи

ЛАУРА: Но аз не пуша

РОЗА И АНА: Слушай баща си

ЛАУРА: Добре
Ъх пфуй ама че гадост

ПЛАНК: Я дай насам
Ох колко време не съм пушил
забравил съм тютюневия вкус
Нà Ана

АНА: Роза

РОЗА: Татко

ПЛАНК: Каква е тая марка
Момент още веднъж
да смукна и готово

Планк повръща.

АНА: Роза цукалото
Подай цукалото

ПЛАНК: Ааах

ЛАУРА: Леле и на мене ми призля

Лаура повръща. Планк повръща.

АНА: Лаура какво ти става

ЛАУРА: Ох колко гадно
Ама нищо не повърнах
Само стомашен сок
Нищо не бях закусвала
Какъв противен вкус в устата
Дай да си дръпна
може да се махне

РОЗА: Ана виж цукалото

АНА: Какво е това бялото

РОЗА: И тези топченца в средата

АНА: Татко какво си изповръщал

ПЛАНК: Лаура не я допушвай
Искам да си смукна още три-четири
пет-десет пъти от вашата странна цигара
Тя явно ще ми е последната в живота

АНА: Татко какво повърна

ПЛАНК: Че де да знам детето ми
Нямам понятие какво съм ял
та камо ли какво повръщам
Не ме размивай
ха ха ха

РОЗА: Прилича на кекс с прясно мляко
ха ха ха

ЛАУРА: Ох млъкнете че пак ми се подига

АНА: Не върху мене чу ли
ха ха ха

РОЗА: Тате ще се задушиш дай тука

ПЛАНК: Някой да иска кексче с прясно мляко

РОЗА: Аз
Не съм закусвала

ПЛАНК: Ела насам на тате пилето и отвори уста
пристига втора порция

ЛАУРА: Ох стига стига гадости
ха ха ха ха

ПЛАНК: Ха ха ха ха
подмокрех се от смях
не се шегувам
ха ха ха
Сега я втасахме
Я вие пак сте тук
кога се върнахте

АНА: Не сме си мръдвали от мястото

ЛАУРА: Напротив

Аз бях много надалеч и то за сума време

но ей ме на

пак съм при вас

Майтап да става

Леле и аз за малко да се изтърва

ПЛАНК: Сякаш от сто години сме затворени

между тези стени момичета

Ей на това се вика изкривяване на времето

не дивотиите дето разправят

маститите колеги на нашия Макс

РОЗА: Още малко и не локвичка

ще направим а езерце

и аз едвам се стискам

ха ха ха

АНА: Роза и Лаура се чалнаха

ха ха ха

ЛАУРА: Присмял се хърбел

ха ха ха

ПЛАНК: Ох дъщерички идвате ми в повечко

и честно казано ми досадихте

Как само пъпли времето когато сте при мен

Дори Мария да бе тук не би успяла

да изброи от колко времена на Планк

ми мътите главата

бириарди метлинни трилитронни от секундата

Момент пак ще се изтърва

охооо ама това е водопад

Само че искам нещо да ви кажа

преди този момент да стане вечен

и аз в него да се проточа до безкрай

и тялото ми да изпълни цялата Вселена

както усещам че ще стане

Под мишницата ми се е завряла една галактика

а точно под корема ме грее някаква свръхнова

Та значи моите момичета аз искам да ви кажа

от поне милион светлинни години това

дето сега ще кажа

Ега ти кефа да умре човек

по този начин

татковите диванета

НУЛА (19)

Сара, Макс и Мария.

МАКС: Оставете пликовете на пода
и заповядайте

САРА: Не
купили сме замразени храни
ще вземат да се разтекат
та после ще се видим в чудо
Взехме едни прекрасни ципури лъскави
уж току-що докарани
Ще ги приготвя вдругиден и ще са като пресни
Само в сол разбира се ципурата не е за сосове
Така че няма да те притесняваме
искахме просто да те питаме довечера
ще хапнеш ли у нас

Ау Макс ама какъв си сладък днес
Я колко ти отиват тези дрехи
И гледай ти
най-сетне да те видя
обръснат като хората разбойнико
Добре че чат-пат идвам да те смърмя
та да не се запускаш
Докато сме си съседи ще те наглеждам щеш-не щеш
Аз тъй ѝ казах и на твойта майка
на спиритичния сеанс на който бяхме с Мини
приятелката ми
в салона на един страхотен медиум

Повикай духа на майката на Макс и ѝ предай
че си го гледам като свой и да не се тормози
Тя жената не щя да се яви но медиумът се зарече
че е получила посланието

Та значи за вечеря ще стъкмя оризче
Хартисал ни е пилешки бульон със зеленчуци
ще сложа в него свински ребърца
запръжка с лучец и зелена чушка
ще кльцна и домати за адет
Ще видиш ще се сбиете за допълнително
Какво ще кажеш

МАРИЯ: Мамо остави го
Човекът има изпит

МАКС: Не
Ще дойда
И без това нищо не свърших цяла сутрин
такава врява вдигаха момичетата
Сега се умълчаха но за малко

да звънна да им кажа да се стегнат
Това не беше смях не беше чудо
и с часове

САРА: Да знаеш аз се радвам
Значи са се помирили
Откак пораснаха все си се мусят
и си завиждат и създават напрежение
Ще стават все по-дърти и по-вкиснати
Нито една от тях не се е метнала на мене
Защото аз по всяко време съм готова
да се посмея и позабавлявам

МАРИЯ: Мамо единият ми плик прокапа

САРА: Така е като си го хванала накриво
Защо не се замислиш бе дете
Какво го гушкаш все едно е бебе
Телесната ти топлина всичко е размразила
Ох майко мила гледай как си се оплескала
Боже и каква воня
Ау не
това е рибата

МАРИЯ: Макс може ли да ида в твоята баня
Ако така изляза всичко ще оцапам

САРА: Слушай чакам те у нас
Дай пликите тук Мария
Боже що за бъркотия
Хайде да слушате и ще ви чакам
след най-много час
Жалко за ципурата

Излиза.

МАКС: Майки

МАРИЯ: Да

МАКС: Ще ходиш ли до банята

МАРИЯ: Макс
Спомняш ли си майка си

МАКС: Не
Истината е че не
А я обичах
Обичах майка си и татко също
но не си спомням нито гласовете им

нито докосването на ръцете
А минаха едва пет-шест години
откакто ги уби лавината
Обаче още са ми пред очите
замръзналите им лица
и бледосинкавият цвят на кожата
и устните от черен камък
и абсолютната им неподвижност
и липсата на мирис на телата
в ковчезите
Това явно ще помня винаги
Предмети
Те бяха просто два предмета
и за жалост това е споменът
който не ме напуска
Колко е тъжно като се замислиш
аз ги обичах безгранично но сега
завинаги ще пазя в паметта си
тези предмети вместо тях

МАРИЯ: Говори се че между спирането
на мозъка и на сърцето
минава малко време през което
можем да осъзнаем че сме мъртви
Би ли ми обяснил това
Кажи
 колко е нужно мозъкът ни да угасне
и още
 като ни напусне съзнанието
къде отива

НУЛА (20)

Мария в ковчег.

МАРИЯ: Аз съм мъртва
Сърцето ми е спряло
Кръвта ми вече не тече
Ала главата ми е будна
Никой не чува
Никой и не забелязва че аз не съм съвсем умряла
продължавам да мисля
и донякъде все още
съм малко жива
Долавям миризма на разложение
откъм плътта си
зная
че няма ход назад
че с мен е свършено че няма да възкръсна
На времето стрелата няма връщане
Животът е необратимо физическо явление
Колко е странно като ти откаже
сърцето да изпомпва
Единственият мускул чийто покой
ни ужасява
Няма кой
да ми помогне вече
А ме е страх и ми е тъмно и не мога да помръдна
Откога ли почивам тука и кога ли
ще ме напусне
съзнанието че не живея
Аз се разширявам
като Вселената
до безнадеждност
Да не би да съм умряла едно време на Планк
но преди да се забравя
да го усещам като цяла вечност

НУЛА (21)

Сара, Планк, Лаура, Роза, Ана, Мария.

САРА: Какво правите тук
какво ви става
Спите ли
Ставайте от леглото
Ще смачкате баща си така натръшкани отгоре му
Хайде живо
Елате да помогнете с вечерята
Планк
каква е тази физиономия
Какво си се засмял такъв

ПЛАНК: Остави ги да си дремнат с мене
Както когато бяха малки
в неделя сутринта
не си ли спомняш Сара
Ха
мирише на развалена риба

МАРИЯ: От мен е

САРА: Какво е станало че пак си проговорил
Снощи дотолкова не бе на себе си
че ми се стори в кататония ли в кома ли
а пък сега говориш гледаш и долавяш миризми
О Боже да не би
това да е твоята лебедова песен
да не би в този момент да ме напускаш
Ставайте момичета
А ти Мария помогни
какво си щръкнала като побита

МАРИЯ: Пътувам със скоростта на светлината
Моето време тече по-бързо от вашето
Спирам в някоя точка на пространството и ви гледам
За вас годините са минали но наобратно

САРА: Стига щуротии
Какво им става на тези трите поспалани
Момичета момичета въвн от леглото на татко и мама

ПЛАНК: Остави ги Сара
Моите дечица
Днес е неделя сутрин

МАРИЯ: А пък аз ви наблюдавам от моята планета
на двайсет светлинни години от вас

преди да съм родена още

САРА: Хайде всички вЪн
Ох как ме заболя гърбът

НУЛА (22)

Планк, Сара, Лаура, Роза, Ана – и петимата в едно легло. Мария се рее из въздуха.

МАРИЯ: Наблюдавам ви от моята планета
На двайсет светлинни години от вас
Върнах се назад във времето
за спомени от моите непреживелици
На планетата където сте вие е неделя сутринта

ЛАУРА: Мамо Роза си пъха краката в лицето ми

РОЗА: Не съм ти аз виновна ти си легнала наопаки

АНА: Гу гу та та

РОЗА И ЛАУРА:
Пфуй Ана повърна
Малка мърла

САРА: Няма нищо всичко е наред
Момичета ако не мирясате ще паднем на земята

ЛАУРА: Роза не спира да се ръга

РОЗА: Лъжкия
Ти все се опитваш да се навреш
между мама и тате
и разбутваш всички

АНА: Гу гу та та
бъла бъла

ЛАУРА И РОЗА:
Ааах Ана пръчна
и сега ще се наака
Ууу как замириса

САРА: Няма нищо
Тя е с пеленки и всичко
ще си остане вътре
Хайде малките елате да закусим
с намазани филийки и вкусно какао

ЛАУРА И РОЗА: Неее не щем закуска

АНА: Неее неее

ЛАУРА И РОЗА:

Искаме тук с вас
да си останем цял живот

АНА: Тиий тиий
нъоня га гига гу
гу га та та

ПЛАНК: Цял живот при мама и при татко
Цял живот
Моите момичета коя по ме обича

ЛАУРА И РОЗА: Ааааз ааааз

ЛАУРА: Не
Аз

РОЗА: Не драга
Аз
Ох мамо Лаура ме скубе

ЛАУРА: Защото е лъжкия
тя не обича татко
Мамо мамо тя ме драци

ПЛАНК: А ти мъниче

АНА: Аш шъм гладна
мляс мляс
какао мама

САРА: Момичета закуска

РОЗА И ЛАУРА:
Неее неее
Цял живот в леглото
Да скачаме да скачаме

АНА: Та те та те

МАРИЯ: Неделните ви сутрини
Как ги забравихте а аз не мога
да спра да си ги спомням
Да аз която
не съществувам още и едва започвам
да уча как да се придвижвам
със скоростта на светлината
за да стигна до вас

НУЛА (23)

Макс, Ана.

МАКС: Ах ах не мога повече не мога

АНА: Потърпи
не свършвай още моля

МАКС: Не мога да не свърша не не не

АНА: Почакай моля недей
да ме оставяш по средата
още още

МАКС: Не не не мога ох ах ох
Как искаш още малко Ана
от час сме все така

АНА: Бързо си помисли за нещо друго

МАКС: Какво например

АНА: Изпита ти утре

МАКС: Хубаво
Ще пробвам
Квантът на действието
 $1,61 \times 10^{-35}$ по G върху c^3
дава квадрата на Планковата дължина
 $1,0616 \times 10^{-35}$

АНА: О да да да

МАКС: Готова ли си

АНА: Абсолютно

МАКС: Аааах

Пауза.

АНА: Макс нямаш равен

МАКС: Мисля че те обичам от все сърце

АНА: Олеле не
не и любовни думи Макс
Беше чудесно много ми хареса
не преувеличавам то се вижда

само за обич не приказвай

МАКС: Защо тогава го направи

АНА: Защо се правят тези работи
Или от обич
или от необходимост

МАКС: Понякога от двете

АНА: Значи ти също
нищо че си учен
вярваш че съществува любовта

МАКС: Защо не
Кой ти каза че няма връзка
между чувства и наука

АНА: Ти знаеш най-добре
Романтиката е измислена от хората
прилично обяснение на химичните
реакции в главите им
Не съм ли права

МАКС: Не съм химик
аз още уча физика
И знам че има неизбежно
привличане между частиците
което съществува от първия миг на Вселената
Почти от нулевата ѝ секунда

АНА: Нула цяло нула и така нататък
Да знам
Мария го повтаря като папагал

МАКС: Кой казва че любовта не е физическо явление
като четирите природни сили
родени заедно с Вселената
Гравитационна любов
силна ядрена любов
слаба ядрена любов
електромагнитна любов

АНА: Любовта като природна сила
Обясни ми

МАКС: Гравитационната любов
е чувството без съвкупление
притегляне но същевременно
дистанция между телата

например любовта ни към семейството

Силната ядрена любов е неразривната
която свързва в атома протони с неутрони с невъобразима мощ
и причинява при разцепление раздяла страшен взрив
това е сексът с чувство
любовта на влюбените

Слабата ядрена любов е любовта
на овладените емоции почти невидима
но обновителна и постоянна
като приятелството

А пък електромагнитната
е секс без чувство силата
която отблъсква и привлича
предизвиква отчаяни движения
искри магнит и електричество
но не обвързва

любов на мигновената нетрайна страст

АНА: Не си физик ти Макс
а си поет наивник романтик
Но я кажи
Кой вид любов е тази дето
изпитваш ти към мен
Силната ядрена ли

МАКС: Може би

АНА: Тогава се готви за страшен взрив защото
след тази електромагнитна случка
която си дължахме от години
към тебе чувствам слаба ядрена симпатия

МАКС: Не ме обичаш

АНА: Ха и таз добра
А аз все мислех че харесваш
сестра ми Роза

МАКС: Не
Тя предизвиква у мен
това което аз у теб
Електромагнетизъм нищо повече
Даже по-малко
Слаба ядрена привързаност

АНА: Ако ти кажа че одева
не съм се пазила а съм и в овулация
какво ще си помислиш
Ако за миг беше възможно някой
от твоите сперматозоиди в мен

да се е свързал силно ядрено
с моята яйцеклетка
какво тогава

МАКС: Тоест ако си забременяла
Хей не ме плаши
Сериозно ли не взимаш хапчета

АНА: Сериозно

МАКС: Ти си луда

АНА: Ти би ли искал бебе

МАКС: Откъде да знам
Аз само знам че те обичам
Не съм искал дете
Ана не ме обърквай
Защо ми казваш тези работи
Обичаш ли ме или не

АНА: Вече отговорих

МАКС: Ами съжалявам
Не искам твоето дете

АНА: Това ли ти е любовта
Не ме обичаш Макс
ето я истината
Обичаш или може би обичаше
само идеята да ме обичаш
А сега
след като бяхме заедно
всичко свърши

НУЛА (24)

Лаура и Сара.

САРА: Дете обърши си устата
Имаш шоколад и по брадичката
Да не би да си изяла всичкия

ЛАУРА: Гладна бях
а друго не намерих

САРА: Не си намерила така ли
Бюфетът е препълен с друго
Да не говорим за хладилника
Омела си сто грама шоколад
а после ще ревеш за пъпки и паласки
Освен това такава лакомия
изглежда леко подозрителна

ЛАУРА: Как подозрителна

САРА: Нямах да се тъпчеш ако взимаше
някакъв антидепресант
Ами душице виж се
Не приличат на нищо и косата ти
и дрехите с които се обличаш
Къде си хвърляш заплатите
от твоята фамозна фирма

ЛАУРА: Е как къде
За наем и режийни
за газ вода за телефон и ток

САРА: Ами звъни по-малко и затваряй кранчетата
недей забравя лампите не прекалявай с парното
и влагай средства в себе си детето ми
Харчи за грим фризьор треньор модни парцалки
и няма да ти се налага да се лекуваш с шоколад

ЛАУРА: Остави ме на мира

САРА: Как ще те забележи някой мъж изобщо
Я виж сестра си Роза или Ана
нищо че все се прави на момче

ЛАУРА: Мамо аз нямам проблеми с мъжете

САРА: Ти може и да нямаш
Но те имат с теб

ЛАУРА: Достатъчно

САРА: Няма достатъчно
Ти си чудесна
Не си най-умната нито си най-красивата
но пък си най-добра и нежна
от всичките ми дъщери
Защо не се обичаш малко повече
та да те заобичат другите

ЛАУРА: Какво се хвана с мене майко
точно когато татко си отива

САРА: Тъкмо сега в последните му дни
е наложително да се замислим за себе си
Ти трябва да си по-егоистична от всякога
детето ми за да се справиш
Не бива никого смъртта му да повлича
със себе си
най-малко вас децата
Пред вас е целият живот

ЛАУРА: Мамо пред мене няма никакъв живот
Животът ми е в този дом
с теб трите ми сестри и татко
във всяка стая всяко ъгълче
във всеки мебел
Снощи се събудих
беше ми тясно старото легло
а и ми прилоша от шоколада
и станах да обиколя из къщи
Във всяка стая всяко ъгълче и всеки мебел
видях парченца от живота си
и най-накрая се почувствах
след низ години на тъга
години подсладени с шоколад
за мъничко щастлива
Откакто не живея вкъщи сякаш загубих себе си
Виж майко искам да се върна
Като почине татко аз ще съм ти нужна
така както на мен е нужно да съм под този покрив

САРА: О няма нужда моето момиче
честно
Ако отново заживееш тук
с теб само ще си пречим
Ще се превърнеш преждевременно
в непоносима стара мърморана
и няма да го понеса
Ако от нещо има нужда

най-вероятно ще е от пари
защото рамките не се продават
Не знам защо но напоследък народът не рамкира
или просто отива в магазин където с рамката
се подаряват лампа или тостер от Северна Европа

ЛАУРА: Значи не искаш да се върна

САРА: Забранявам ти
Ох Боже моите дъщери
Ох моите дъщери и времето
какво безумно разминаване
Ти си се спряла в миналото а то никога
не е било прекрасно както си го спомняш
Роза си фантазира славно бъдеще
което просто няма как да стане
За Ана настоящето ѝ е страхотно
но всъщност май е само страшно
ни риба нито рак
а пък Мария
клетата Мария
си няма минало бъдеще настояще
тя е отгатък времето
Отгатък времената на Планковците
Ох какво объркване

НУЛА (25)

Планк, Макс.

МАКС: Животът на Макс Планк не бил от леките
След двайсет и две години щастлив брак
през 1909-та жена му Марй Мерк починала
и това било началото на злополучията му
С Мари той имал двама сина и две дъщери
и четиримата умрели преди него
През 1916-та Карл първородният загинал в Първата световна
Дъщеря му Грете издъхнала през 17-та при раждане
а същото се случило с близначката ѝ Ема след само две години
В края на Втората световна Гестапо мъчила последния син Ервин
до смърт като участник в покушение над Хитлер
А второто семейство на Макс Планк в Берлин
жена и син на име Херман
едвам изкретало последиците от бомбардировките
Когато се споминал през 47-ма Планк
в Гьотинген на осемдесет и девет
смъртта за него
според изтъкнатия му колега Джеймс Франк
била същинско облекчение

ПЛАНК: Не и за мен

НУЛА (26)

Планк, Роза.

РОЗА: Нося компреси и студена вода
Ще те успокоят
О челото ти гори
Чакай ще видиш
Затвори очи
Така

ПЛАНК: Не ща компреси мила
Дай ми една цигара

РОЗА: Шшшт не сега
Довечера когато мама спи

ПЛАНК: Аз Роза до довечера
ще съм умрял три пъти

РОЗА: Замълчи
Стисни очи и замълчи

ПЛАНК: Кажу ми на майка си да не приготвя
някакви тежки манджи за вечеря
Риба на скара стига
хем е лека хем засища
Дано и нея не повърна като кекса
Миличка
защо се плискаш
с водата за компресите

РОЗА: Знаеш ли татко
дадох ми роля
в една страхотна постановка
Пет седмици ще репетираме
и с мъничко късмет
ако тук всичко е наред
ти сигурно ще си се посъвзел
ще можеш даже да ме гледаш
и да ми пляскаш

ПЛАНК: Свали компреса от очите ми
защото не те виждам
и спри да лъжеш за да ми доставиш
предсмъртна радост
Достатъчно е че си тук край мен
Защо плачеш дете
Нещо тежи ли ти
Най-хубаво кажи сега

за да не се разкайваш после
че си мълчала
Хайде
да чуя докато съм в свят

РОЗА: Повтарям си че нямам спомени
заставям се да гледам все напред
Това е моят начин да си търся щастието
 Утре ще бъде по-добре от днес
и много по-добре от вчера
разумно е да съм безпаметна
Но колкото и да не иска
човек да трупа спомени
неволно остава някой в мозъка му
и набъбва злокачествено с времето
изяжда основите на настоящето
пространството на бъдещето
Аз все се чудя как веднъж завинаги
да се спася от личния си тумор
но не намирам начин
Може би
ако ти кажа спомена си ще се отърва
Веднъж когато бях дете
ти ме удари
Бяхме излезли на пазар
с теб мама Лаура и Ана
 тя беше още малка
а Мария не се беше родила
На мен ми трябваха обувки
и в магазина ти ми каза
 разгледай хубаво и татко ще ти купи
каквото си харесаш
Примерих си едни
бяха прекрасни но ужасно скъпи
и майка се намръщи
а щом погледна етикета
ти също помрачня и й заръча
 ако обичаш заеми се ти
Тогава мама взе да ми показва
по-евтините но аз се запънах
Не беше честно
Ти нали ми каза
да избира и аз избрах
Клатех глава на всичко
предложено от майка и отстрани
навярно съм приличала на глезла
Ти отсече
 Ще вземем други и точка
Но защо
Аз искам тези

Не желая да се разправяме
Защо тогава каза да си избира
Защо не каза пробвай тези
а пък останалите не поглеждай
Явно ти кипна и пред всички
внезапно кресна хвана ми ръката
и ме издърпа въвн
Там пред витрината и минувачите
взе да говориш грозно
 ще ме излагаш ли бе лигло малка
и без да имам време и да гъкна
ме зашлеви
Ти си забравил татко
но аз не мога
Така мечтаех да умреш оная нощ
така се молих ако има Господ
 както твърдеше мама
да умреш
 Боже
 ако си истина убий го
цялата нощ докато спяхте молих
 Убий баща ми аз не го обичам
и няма през живота си да го обичам
Убий баща ми моля
И от онзи ден започнах да те възприемам другояче
И не заради някакви обувки а затова
че не призна че ти е празен джобът
Затова
че никога не ми се извини че си изкара
на мене целия си яд за който
вината беше само твоя
 яда че обещавах а не можеш

ПЛАНК: Права си Роза
нищичко не помня
Нито обувките нито шамара нищо
Чудесно че ми каза дъще
Сега върви
Искам за малко
да остана сам

РОЗА: От нещо ако имаш нужда

ПЛАНК: Не благодаря ти
 Ей Роза
опасявам се че онзи ден
за който казваш не е бил за мен
различен от обикновено

НУЛА (27)

Ана, Планк.

АНА: Когато в киното и книгите някой умира
всички които го обичат се събират
край него за да му говорят ласкаво
за да му кажат колко го обичат
макар че приживе не са посмявали
Аз никога не съм споделяла
и не от липса на любов а ей така
Защото съм такава
Избягвам сладки приказки които
в устата ми звучат двулично
Не знам дали съм те обичала
обичам ли те и ще продължа ли
Ще ми е мъчно да не мога да те виждам
дори е вероятно да ми липсваш
но не нещо конкретно някой
детайл жест спомен аромат
а мисълта за теб
Нямам да кажа нищо повече а и не искам
Не мога да си позволя да чуеш от мен
преди смъртта си излияния
дето кънтят на кухо
Обич ли е не е ли нямам представа
Ти си ми дал живот и ето ме до теб
Знам само че съм ти признателна

ПЛАНК: Жаден съм Ана
много жаден

АНА: Отивам за чаша вода

ПЛАНК: Какво ти има

АНА: Нищо
Малко ме сви коремът
Виждаш ли каква съм
Не искам да показвам смешна
сантименталност като в евтините филми
Не желая да хленча и избива другаде
Ей тук ме заболя отляво
Това сякаш е моят начин татко
единственият начин да покажа
че те
че те оби...

НУЛА (28)

Мария, Макс.

МАРИЯ: Не искам да си умия ръцете от кръвта
Не и преди да ми кажат че Ана
е извън опасност
Тя беше в стаята при татко
когато почна да пици
Влязох подхлъзнах се в кръвта ѝ изумях
наоколо червено тъмно гъсто
а Ана гледа с ококорени очи
от пода
ужасена
Опитваше се да се хване за мене
и пицеше ли пицеше
а аз не можех да помогна
Тогавя дотичаха мама и Лаура и я отведоха
Останах с татко той въздишаше
бе зажумял и тихичко нареждаше
За пръв път през живота си
така си мисля
се молеше и сякаш в един миг
изрече нещо като
о Боже де да можеше
да спре ходът на времето
да спре в тази секунда
но после болестта му го замая
и взе да каканиже непонятно
Не съм Макс Планк повтаряше
Не аз не съм
Не съм Макс Планк не съм и като него

МАКС: Ела
ще ти помогна да се оправяш

МАРИЯ: Не
Не ме докосвай
Не трябваше да е сестра ми
Бе ред на татко да умре
или мой ред не неин

МАКС: Ще ѝ мине ще видиш

МАРИЯ: Милиони и милиони нейни
частици в моите ръце
частици Анины
Не искаш ли малко от тях
Защо трепериш Макс
нима кръвта те плаши

НУЛА (29)

Лаура, Планк.

ЛАУРА: Скоро ще се приберат
Ана е в болницата
ще я оперират спешно
но всичко ще е както трябва
А майка няма да се бави
за през нощта остава Роза
Аз ще съм при теб

ПЛАНК: Изгубила го е

ЛАУРА: Какво

ПЛАНК: Детето

ЛАУРА: Кой ти каза

ПЛАНК: Умирам моето момиче
и не е нужно да ми казват
за да знам

ЛАУРА: Татко стига моля
недей сега

ПЛАНК: Не бива да е изкупление
Едва поемам дъх
Не не и жертвоприношение
на моите дъщери
Планк
Аз съм друг Планк
Ох главата ми

ЛАУРА: Какво говориш татко
Стига вече
Не се вълнувай
Хайде да си спомняме
когато ние бяхме малки а вие млади

ПЛАНК: Не
Не желая да си спомням
Искам да видя Ана преди да умра
и една цигара от онези
Защо така ми се приспа
Защо не ми помогнеш някак
да ми се разлепят клепачите

ЛАУРА: Помниш ли песничката от деня когато

ме учеше как се рамкират
платната в работилницата
Голям си майстор и ужасен педагог
Ръцете ми бяха набити целите в тресчици
и си премазах пръста с оня чук
Виж още имам белег
и като ми домъчнее го гледам
и си тананикам песничката дето
измисли да ме утешиш
и ми минава

Картини тук за рамка са събрани
най-хубавата е на Лаура лицето
като обърше сълзите детето
татко ще го обрамчи с длани

ПЛАНК: Лаура
рожбо
задушавам се

НУЛА (30)

Макс, Мария, Лаура, Планк.

МАРИЯ: Нула
цяло
нула
нула нула

ЛАУРА: Ей сега ще дойдат тате

МАРИЯ: нула нула нула

ЛАУРА: Майка и Роза

МАРИЯ: нула нула нула нула нула

ЛАУРА: Ана не може да излезе от болницата

МАРИЯ: нула нула нула нула нула

ЛАУРА: Ти мълчи Мария

МАРИЯ: нула нула нула нула нула нула нула нула нула нула

ЛАУРА: Да викнем лекаря ако речеш

МАРИЯ: нула нула нула нула нула нула

ЛАУРА: В случай че имаш нужда от лекарство

МАРИЯ: нула нула нула нула нула

ЛАУРА: Моля те Мария

МАРИЯ: нула нула нула

ЛАУРА: Не ме ли чуваш

МАРИЯ: нула нула

ЛАУРА: Чуваш ли татко

МАРИЯ: нула

ЛАУРА: Татко

МАРИЯ: и една

ЛАУРА: Татко

МАРИЯ: секунди

ЛАУРА: Той е мъртъв

МАКС: Не
не още
Отивам да звънна

Излиза.

МАРИЯ: Времето се спря

НУЛА (31)

Мария, Планк.

МАРИЯ: Сега сме между секунда нула
и секунда нула цяло четиресет и две нули и едно
от твоята смърт
Спрях потока на времето
просто така
Татко здравей
Вече си в твоето време
времето на Планк
Каж ми как се чувстваш
Какво е смъртта
Как тялото ти се вгражда
в материалното тяло на Вселената
Къде отива съзнанието ти
Как се държи умът когато носещата го материя
започва да изгнива
Каж ми преди окончателно
да се провреш през нулата
и да не можеш да минеш наобратно
Татко
що е то смъртта

ПЛАНК: Нула

НУЛА (32)

Мъртвият Планк. Лаура и Мария.

ЛАУРА: Накъде с този нож Мария

МАРИЯ: Татко не пожела да каже
какво е смъртта
не пожела да поговорим
за онова което вижда
а знам че нещо е видял
Той каза само нула
и си отиде

ЛАУРА: Моля те остави ножа

МАРИЯ: Губим съзнание
и когато го загубим пропадаме
в кладенец непрогледен без път назад
Не е възможно нищо да не чувстваме
Не е възможно разумът ни
да се отдели от материята ако не е
за да се включи в някакъв друг разум
това е единственият истинният
принцип на Вселената

ЛАУРА: Мария стига си приказвала
такива работи
И недей се приближава
че ме плашиш

МАРИЯ: Кажй поне ти Лаура
Какво се чувства
в смъртта
Къде отива
съзнанието ти

Мария прерязва гърлото на Лаура. Шурва кръв. Лаура не казва нищо.

МАРИЯ: Говорй
Лаура говорй
Кажй ми
Говорй
Нула ли
И ти ли също

Влизат Роза и Сара.

МАРИЯ: Сега е ваш ред

Мария забива ножа в сърцето на Роза. Сара понечва да побегне. Мария я пронизва откъм гърба.

Говорете
Умирайте и говорете
Имате малко време
Искам да ви чуя
Какво минава през ума ви
докато оставате без кръв
Защо ме гледате така
Не мене гледате разбирам
и искам да ми кажете какво е
какво виждате с тези ваши погледи
Какво е то
Не
Не затваряйте очи
Заспivate ли
Сякаш се унасяте
и ви е все едно че няма
да се събудите никога вече
Страх
Паника
Страдание
Агония
Нищо
Нищо
Нула

НУЛА (33)

Мъртвите Планк, Сара, Лаура и Роза. Ана и Мария.

АНА: Аз съм мъртва
Когато стигнах в болницата
бях загубила два литра кръв
В операционната бях вече труп
и нищо не можах да направят
за да ме реанимират
Ембрионът се заклешил
в маточната ми тръба
извън утробата
това е обяснението на болките
от тези дни и лошото ми настроение
Зародишът
пораснал и спукал тръбата
и всичката ми кръв се юрнала долу
надолу долу долу
Кръвоизлив чудовищен небивал
И умрях полека
Първо пробожданията в корема
сетне кошмарното прерязване
сетне кръвта между бедрата
не спираше да блика
За миг мигът стана на вечност
и имах чувството че тази кръв
е времето и времето не спира
да се разтегля да се удължава
да тече тече
А после
дъхът ми секна
свят ми се зави
и странно сякаш изведнъж
ми стана по-добре
Дойде сънят
Обори ме
безумна нужда да заспя
Просто да спя това е
Всички нещо говореха а аз
исках да замълчат и да се унеса
Очи да стисна и да спя
Просто да спя това е
И така и сторих
А сега
съм мъртва

МАРИЯ: Да заспя
Просто да спя това е

Мария се свлича на пода.

НУЛА (34)

Планк, Мария, Лаура, Макс.

МАКС: Обадих се на лекаря
Още има пулс

ЛАУРА: Мария
припадна

МАКС: Мария
Мария

МАРИЯ: Татко е мъртъв

МАКС: Не

МАРИЯ: Дали ме чува като му говоря

МАКС: Май да
Никой не знае с точност
но аз си мисля че те чува

ЛАУРА: Мария кажи какво си наумила

МАРИЯ: Татко
откъде да знаем дали нещата
в сънищата и фантазиите
не са по-истински от ежедневиия живот
Май няма откъде
Добре тогава
Не искам да умираш
Затварям си очите и ще пресека
със силата на мисълта стрелата
на времето
и няма да те няма
Ще ти даря живот

НУЛА (35)

Планк, Сара, Мария, Лаура, Роза, Ана, Макс под обсипания със звезди небосвод.

МАКС, САРА, ЛАУРА, РОЗА, АНА:

Мария

мъничко усилие

Дишай дълбоко и разтвори

краката си широко

Като преброим до три

Напъвай с всички сили

И не бой се

тук сме

ще помагаме

Едно

две

три

МАРИЯ: Три

две

едно

нула

Ах

МАКС, САРА, ЛАУРА, РОЗА, АНА:

Браво

Готово

Отлично се справи Мария

Момче е

Чудесно момченце

Как ще се казва

МАРИЯ: Планк

Планк проплаква.

НУЛА (36)

Планк, Мария, Лаура, Роза, Сара.

САРА: Мария излез от стаята ако обичаш

МАРИЯ: Не не ме пипайте

РОЗА: Мария ела с мен
Хайде ставай
Остави татко на мира

ЛАУРА: Ела сестричке
и плачи плачи си

САРА: Планк
Ако чуваш
да знаеш
Ана вече е добре
Нищо ѝ нямаше душице
Наложил се да режат
но сега е в ред
Нарекоха с шантаво име
бременността ѝ
ектопична
и ѝ извадиха фалопиевата тръба
но няма страшно утре я изписват
И само да поиска може
да си роди още деца
Тя милата това бездруго
не го желаше та злото
май ще излезе за добро
Планк мили знам
не можеш да говориш
Искаш ли нещо да ти донеса

ЛАУРА: Нищо не казва
Може би му е студено

САРА: Завивка искаш ли
Дай знак с глава

РОЗА: Отива си

САРА: Момичета да се сбoguваме

МАКС: Ще ви оставя насаме

ЛАУРА: Не Макс
недей излиза

Ти също си от нашето семейство
и имаш право да си с нас
Нали

РОЗА: О мамо

САРА: Ще го сгрея с ръце
Аз съм добре не се грижете

ЛАУРА: Мария поплачи си
Ще ти олекне

МАРИЯ: И ти си поплачи

ЛАУРА: Не мога
не знам какво ми става
Не ми потичат сълзи
Не мога да се мръдна
Не знам какво да правя

РОЗА: Толкова е блед

САРА: Планк любими
иди си щом решиш
Нещо ще кажете ли на баща си
Нещо за последно

РОЗА: Не мога

ЛАУРА: Страх ме е

МАРИЯ: По-бързо и от светлината

САРА: Макс

МАКС: Не господин Планк не е облекчение
Смъртта не е това

САРА: Тук сме
Добре сме
Всички сме добре
Хайде почивай скъпи
Много те обичаме
Можеш да тръгваш вече
Стига си се борил
Тръгвай хайде
тръгвай
Моя любов

МАРИЯ: Нула

цяло
нула
нула нула
нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула
нула нула
нула
и една

МАКС: Край

САРА: Благодаря ти Макс
Остави ни сами ако обичаш
Лаура обади се на сестра ти в болницата
Кажй ѝ че баща ви е починал
Роза извади от гардероба новия костюм
Мария донеси вода и сапун
Ще го измия да ухае на чисто
Но първо ще направя достатъчно кафе
за да изкараме до сутринта
Ще ви приготвя и нещичко за хапване
цял ден не сте се хранили
какви сте прежълтели

НУЛА (38)

Макс, Мария, Лаура, Роза, Ана, Сара, призракът на Планк.

ЛАУРА: Това ти е най-вкусният ориз за всички времена маме

РОЗА: Не знам какво му баеш че така се получава

САРА: Тайната е в бульона мила
Ароматен гъст бульон и нищо повече
Заръчвам в рибарския да заделят
всички обрезки от деня
и като казвам всички имам предвид
дори онези дето ще идат на боклука
Варя ги и с бульона им готвя ориза
Това е

АНА: Наздраве за ориза на мама

МАРИЯ, МАКС, ЛАУРА, АНА, РОЗА:
За ориза на мама

САРА: Стига хвалби че ме засрамвате
Аз предпочитам да вдигна шест наздрависи

ЛАУРА: О Боже цели шест

АНА: О не

РОЗА: Иска да ни напие

МАКС: Защо пък не

САРА: Та моят първи тост е
за дъщеря ми Лаура която
аз съобщавам новината понеже
тя сякаш си е глътнала граматиката
след осем месеца ще стане майка
Нали така

ЛАУРА: Да

АНА: Момче или момиче

РОЗА: Момиче

АНА: Това се казва бързина

МАКС: Честито

РОЗА: Защо не си довела таткото

ЛАУРА: В командировка е
Връща се утре

РОЗА: Той знае ли

ЛАУРА: Не още

АНА: И ние първи научаваме
Не просто нямаш равна

САРА: Наздраве
за Лаура и нейното дете

Всички: За Лаура

САРА: А вторият ми тост ще е за Роза
Тя вдругиден ще иде при нотариуса
и ще поеме всичките права над работилницата
и ще се хване със семейните дела да видим
ще ни съживи ли търговията
и ще спаси ли мене и Мария от разорение

РОЗА: Намислила съм план за обновление
но не сега е времето да ви го казвам
Ще ви разправа друг път

САРА: За новата стопанка на „Рамки Планк“

Всички: За Роза

САРА: Сега и третият ми тост
Наздраве за моето момиче Ана
която влезе в политиката
за да направи от този наш свят
изпълнен с мъка и страдание
едно уютно място за живот

ЛАУРА: Ще видим тая работа след четири години

САРА: Тя дотогава ще е станала министър
Не се съмнявам

РОЗА: Ужас
Май ще емигрирам

САРА: За бляскавата кариера на нашата Ана
най-справедливата управница която
някога е имала тази страна

Всички: За Ана

САРА: Четвъртата наздравица естествено е за Мария
малката която този срок завърши с отличие
не само по математика

МАРИЯ: Е хайде-хайде

САРА: Наздраве за учението и бъдещето на Мария

Всички: За Мария

ЛАУРА: Аз няма повече да пия
че в моето положение

АНА: Не се занасяй
Веднъж се живее

САРА: Наред е петата наздравица и тя е за нашия Макс
който отива в чужбина със стипендия
да си усъвършенства знанията по някаква си физика

МАКС: Субатомна

АНА: Задълго ли отиваш

МАКС: Четири години
Една смяна на климата ще ми се отрази добре

АНА: Естествено

РОЗА: Но ще се връщаш нали

МАКС: Има си хас
Няма да издържа без вас четирите
и гозбите на майка ви
Безкрайно ще ми липсват

САРА: За гения на физиката на новото хилядолетие
За Макс

Всички: За Макс

САРА: А последната наздравица
е твоя Планк

МАКС: Днес става година откакто почина нали

МАРИЯ: Не

Опитвам се да си представя
макар че ми е трудно
какво ще е да съм по-бърза и от светлината
Един вид ако някой път реша
оттук да тръгна и да стигна там
ще стигна там преди оттук
изобщо да съм тръгнала
Представяте ли си
такова пълно изкривяване
на времето и на вселенските закони
каквито и да са
И после кой би дръзнал да твърди
че в разума ни има правила

НУЛА (39)

Мария, Лаура.

ЛАУРА: Мария събуди се
Тате иска да те види
преди да тръгне

МАРИЯ: Къде да тръгне
Къде

ЛАУРА: Почина чичо му и отива на погребение
а самолетът излита след два часа
Не иска да замине
преди да те е цункал за довиждане
Хайде иди да кажеш чао
той току-що се облече
Иди го целуни и бягай
обратно в креватчето да спиш

МАРИЯ: Имам странен вкус в устата

ЛАУРА: Детко
Зъбче ти е паднало
Твоето първо зъбче
трябва да го отпразнуваме
Тичай да кажеш на татко си

МАРИЯ: Падна ми зъб
Тече ми кръв
Страх ме е мамо

НУЛА (40)

Роза, Ана.

РОЗА: Утре стават две години
откакто майка ни почина
Купих този букет за гроба ѝ
този е за татковия
а този за Марииния
Ще дойдеш ли на гробището с мен

АНА: Не знам дали ще мога
Чакай да си видя програмата

РОЗА: Не се коси ще викна Лаура

АНА: Да да да имам дупка
между дванайсет и три
Искаш ли да се видим
и да побъбрим на обяд

РОЗА: Нека да дойде и Лаура
От сума време не сме се виждали
Откакто умря Мария
вече не се събираме
Освен това имам вести от Макс
Бил тежко болен и според жена му
този път нямало измъкване

АНА: Горкият Макс

НУЛА (41)

Планк и Сара.

САРА: Планк бременна съм

ПЛАНК: Мила моя
каква приятна изненада
Ела ми тука да те нацелувам
Значи детенце
Наше
Първородно

САРА: Не те е срам мислиш вече за второ
Изчакай първо първото
а после ще говорим

ПЛАНК: Ела при мен

САРА: Пусни че ме е гъдел
Как ще го кръстим

ПЛАНК: Ти как искаш да го кръстим
Нали говорихме хиляда пъти
Макс

САРА: Макс
Макс
Макс Планк
Звучи добре
Бих казала дори звучи познато
Макс Планк
Може би даже
така се казва и някоя знаменитост
Все едно
добре си пасва
Макс
Хубаво е да
А ако е момиче

ПЛАНК: Ако е момиче то се знае
момиче ако е ще се нарича
Ще го измислим
Времето е наше
Цялото време на света

САРА: Цялото време ли
Не цялото мой Планк

НУЛА (42)

Мария. После Роза, Ана, Лаура, Сара, Макс и Планк.

МАРИЯ: Да пътувам по-бързо от
скоростта на светлината
Да стигна оттука там
преди да съм потеглила
Е хайде ще опитам

РОЗА: Мария събуди се
татко ти иска да те види
Иди го целуни детето ми
и му кажи че го обичаш
Той умира

МАРИЯ: Майко
а сестрите ми

РОЗА: Какви сестри Мария
За какво говориш
Ти си единственото ни дете
Сънувала си

МАРИЯ: Какво е времето на Планк
знаеш ли мамо
Едно нищожно късче време
след избухването на Вселената
в което се е решила съдбата ѝ

АНА: Мария събуди се
Татко почина
Иди го целуни
и се прости с него

ЛАУРА: Мария дъще
нещо лошо ли сънува
От пот си вир-вода
и сякаш те тресе
Когато ме гледаш така
приличаш на дядо си
когото не познаваш
моя татко
Толкова се обичахме

САРА: Мария осем е време за ставане
приготвила съм ти закуска
Хайде ще закъснееш за училище
а днеска имаш изпит
и ако не хапнеш нищо

ще вземат да те скъсат

МАКС: Добро утро детето ми

МАРИЯ: Татко
Значи си жив

МАКС: Защо пък да не съм
Май трябва да се видя
с училищния психолог
мойто момиче

ПЛАНК: Мария аз съм

МАРИЯ: Кой си ти

ПЛАНК: Как кой
Мъжът ти
Събуди се скъпа
Бълнуваше
навярно от упойката
Мина отлично
Имаме прекрасно
момиченце
Как ще го кръстим

ЛАУРА, РОЗА, АНА, САРА, ПЛАНК, МАКС:
Нула
цяло
нула
нула нула
нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула нула
нула нула нула нула нула
нула нула нула
нула нула
нула
една
секунди
Времето на Планк

МАРИЯ: Мария събуди се

ЕДНО

Мария сама. После Втората Мария.

МАРИЯ: Има ли някой

Пауза.

Има ли някой

Пауза.

Каква тишина

Пауза.

Значи това била смъртта

Пауза.

По-бързо от скоростта на светлината

Е поне ще пробвам

Като кажа нула тръгвам

Внимание

Готови

Три

две

едно

ВТОРАТА МАРИЯ (*От другата страна.*):

Здравей

Пристигнах

МАРИЯ: Нула

Тръгвам

Мария изчезва. Втората Мария се усмихва.

КРАЙ

Специални благодарности за консултацията на Петър Тодоров, студент по астрофизика в Парижката обсерватория.